

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., **ve věci žalobce: PPSU, s.r.o., IČ: 25992732**, se sídlem Štefánikova 546, Vysoké Mýto, **zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem** se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, **proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **30. 9. 2014, č.j. KrÚ 60526/2014/ODSH/12**,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo** na náhradu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno odvoláním napadené rozhodnutí MěÚ Litomyšl ze dne 16.7.2014, č. j. MěÚ Litomyšl 19831/2014, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce jako provozovatel vozidla tov. zn. Škoda Felicia, reg. zn. vozidla „X“ dopustil správního deliktu

podle ustanovení § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že nezajistil, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, k čemuž došlo tak, že dne 27. 3. 2014 v 15: 00 hodin nezjištěný řidič výše uvedeného motorového vozidla na ulici Vodní Valy v Litomyšli (u čp. 22) porušil ustanovení o časově omezeném stání vyplývající z dopravní značky č. IP 13b (Parkoviště s parkovacím kotoučem), která označuje parkoviště, na kterém řidič musí při začátku stání umístit kotouč viditelně na vozidle a nastavit na něm dobu začátku stání, kterou nesmí až do odjezdu měnit, čímž se nezjištěný řidič uvedeného vozidla dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, v návaznosti na porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za uvedený správní delikt byla žalobci podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, v návaznosti na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a současně mu byla na základě ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle části třetí, hlavy II., dílu 1. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), přičemž žaloba byla podána včas ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s.ř.s.

Žalobní body:

Žalobce namítá, že vydání rozhodnutí o správním deliktu nepředcházelo nařízení ústního jednání, na němž by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce, přičemž toto své procesní právo odvozuje z ustanovení čl. 6 odst. 1, odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“), jakož i z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, když se domnívá, že má právo na to, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti, a to na základě uplatnění zásady bezprostřednosti. Žalobce poukázal na to, že se jedná o trestní obvinění, tedy že by rovněž podle analogie s trestním řádem, jakož i se zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) mělo být konáno ústní jednání.

Žalobce tvrdí, že podezření ze spáchání přestupku bylo odloženo záznamem o odložení věci vedené pod č. j. MěÚ Litomyšl 15705/2014, ačkoliv správní orgán prvního stupně měl podle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu, pokračovat v šetření přestupku. Žalobce byl postižen za správní delikt, ačkoliv správní orgán mohl činit ve věci přestupku úkony, například předvolat k podání vysvětlení zástupce provozovatele nebo si vyžádat od policie informaci, zda v předmětném vozidle nebyla některá osoba, která byla v uplynulé době opakovaně kontrolována v rámci silniční kontroly a tuto následně předvolat k podání vysvětlení.

Pokud jde o zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*, má žalobce za to, že ji nelze nadřazovat konkrétní povinnosti správního orgánu stanovené v zákoně.

Žalobce tvrdí, že nebyl poučen o svém právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, tedy nemohl se k nim vyjádřit. Pokud jde o „*Sdělení o zahájení řízení - poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí*“ ze dne 10. 6. 2014, tato výzva byla doručena toliko do datové schránky společnosti FLEET Control, s.r.o. Takový postup však žalobce pro nezákonnost odmítá, neboť tvrdí, že uvedené společnosti neudělil zmocnění k doručování písemností, nezvolil si ji jako zmocněnce podle § 33 správního řádu, tedy nemohlo jí být účinně doručováno. Jednalo se totiž o zmocnění podle občanského zákoníku, když plná moc je založena ve spise, tedy šlo o stejné zmocnění, kterým je například zaměstnanec pověřen k jednání za společnost. Mimo to, plná moc byla podepsána 12. 5. 2014, tedy před zahájením řízení, čímž nemohlo vzniknout zastoupení pro řízení o správním deliktu podle správního řádu, které jediné na sebe váže oprávnění přijímat písemnosti. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 87/2010 - 77 ze dne 28. 2. 2011, podle kterého dle výkladu žalobce není možné akceptovat plnou moc, pokud byla udělena před zahájením řízení, neboť nevzniklo zastoupení podle § 30 správního řádu.

Žalobce tvrdí, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že v předmětném úseku komunikace, kde byl vozidlo zaparkováno, byla v době zaparkování umístěna dopravní značka IP13b a že předmětné vozidlo stálo za touto značkou.

Žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě:

Žalovaný setrval na svém právním názoru vysloveném v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Podle oznámení o správním deliktu ze dne 29. 4. 2014, které bylo podepsáno velitelem Městské policie Litomyšl K. Rajmanem, zjistila policejní hlídka (K. Rajman), že řidič shora uvedeného vozidla se dopustil přestupku, jehož jednání bylo rovněž popsáno shora, přičemž řidič se v uvedený čas na místě (u čp. 22 – pedagogická škola) nenacházel, proto hlídka umístila za stěrač vozidla výzvu a zhotovila fotodokumentaci, na výzvu řidič k datu sepsání oznámení nereagoval. Na fotodokumentaci je zachyceno vozidlo žalobce a umístění výzvy za stěrač vozidla. Dne 12. 5. 2014 byla žalobci doručena výzva k uhrazení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, s tím, že žalobce byl poučen o tom, že ve lhůtě do 15 dnů může správnímu orgánu písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče předmětného vozidla v době spáchání přestupku, což bude považováno za podání vysvětlení podle § 125 h odst. 6 zákona o silničním provozu. Dne 12. 5. 2014 byla správnímu orgánu prvního stupně do datové schránky doručena plná moc udělená žalobcem společností FLEET Control, s.r.o., se sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, Praha 1, v níž je výslovně uvedeno: „*tímto zmocňuje v souladu s ust. § 161 a § 166 odst. 1 zákona č. 89/2012 občanský zákoník...k zastupování ve věci podání vysvětlení ke správnímu deliktu a následného řízení o spáchání správního deliktu ve věci spisové značky SZ MěÚ Litomyšl/12208/2014/Kou. Tato plná moc je udělena pro veškeré úkony, žádosti, návrhy, podání, nahlížení, do spisu, odvolání, vzdání se odvolání, doručování písemností a to pro celé*

řízení ve všech stupních tohoto řízení, tj. včetně řízení u odvolacího orgánu a k podání žaloby a zastupování v řízení o správní žalobě, též k podání kasační stížnosti a řízení o kasační stížnosti.“

Dne 5. 6. 2014 byl vyhotoven záznam o odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, s tím, že shora popsaného jednání se měl dopustit neznámý řidič, tedy nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je odůvodněno odkazem na fotodokumentaci, z níž je patrné, že vozidlo parkovalo před domem čp. 22 (pedagogická škola) v Litomyšli. Rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobce, tj. společnosti FLEET Control, s.r.o. do datové schránky dne 17. 7. 2014. Dne 24. 7. 2014 bylo prostřednictvím zmocněnce podáno blanketní odvolání. Žalobci byla stanovena lhůta k doplnění odvolání, výzva byla doručena zmocněnci žalobce dne 25. 7. 2014. Odvolání bylo téhož dne doplněno o námitku absence provedení ústního jednání, žalobce tvrdil, že měl zájem účastnit se dokazování. Žalovaný odůvodnil zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tím, že žalobce nesplnil tzv. liberační důvody podle ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, proto odpovídá za objektivní odpovědnost správního deliktu. Skutkový stav vzal žalovaný za prokázaný na základě fotodokumentace a oznámení o správním deliktu sepsaného městskou policií. Ohledně námítky absence ústního jednání, která byla jedinou uplatněnou odvolací námitkou, odkázal na ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu, podle kterého správní orgán nařídí ústní jednání v případech, kdy stanoví zákon a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Žalobce byl přitom prostřednictvím svého zmocněnce řádně poučen o možnosti navrhopvat dokazování, a to v poučení obsaženém ve sdělení o zahájení správního řízení, avšak žádné návrhy na doplnění dokazování nevznsl.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.r.s.), a to při jednání soudu bez přítomnosti žalobce a jeho právního zástupce (důvody, proč krajský soud ve věci jednal v jejich nepřítomnosti, jsou uvedeny v protokole o jednání).

Předně je nutné vypořádat se se stěžejní žalobní námitkou neplatnosti plné moci, neboť, jak vyplynulo ze správního spisu, FLEET Control, s.r.o., jako zmocněnec žalobce, za žalobce činila ve správním řízení veškeré úkony, tedy zodpovězení platnosti plné moci je rozhodné pro posouzení zákonnosti vedení správního řízení.

Žalobce má pravdu v tom, že v plné moci je výslovně uvedeno, že je udělena podle příslušných ustanovení občanského zákoníku, nikoliv podle příslušných ustanovení správního řádu a dále, že byla podepsána dne 12. 5. 2014 a téhož dne správnímu orgánu rovněž doručena, tedy že byla doručena správnímu orgánu před zahájením správního řízení o správním deliktu. Ze shora citovaného textu plné moci je však nepochybné, že se vztahovala k danému řízení o správním deliktu žalobce, nikoliv pouze k podání vysvětlení, neboť je zde uvedena sp. zn. a dále a zejména je zde výslovně uvedeno, že se plná moc vztahuje na celé řízení o správním deliktu. Podle § 37 odst. 1, věta druhá, správního řádu, platí, že podání se posuzuje podle svého

skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Obdobně lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č.j. 8 Azs 16/2007-158, podle kterého je třeba posuzovat zmocnění vždy podle úmyslu, jímž byli zmocnitel a zmocněnec při sepisování vedeni. Přitom je ovšem dle krajského soudu logicky třeba vycházet z textu samotné plné moci a případně z následného jednání zmocnitele a zmocněnce v průběhu správního řízení. Z uvedené plné moci je přitom zcela jednoznačná vůle žalobce být ve správním řízení, a to po celou dobu správního řízení zastoupen uvedenou společností jako zmocněncem. Krajský soud má tak z textu plné moci za prokázané, že žalobce touto plnou mocí prokazuje právní vztah zastoupení mezi ním jako zmocnitelem a společností FLEET Control, s.r.o., jako zmocněncem, k jednání před správním orgánem pro zcela konkrétní správní řízení ve věci správního deliktu žalobce (uvedení sp. zn.), a to ke všem úkonům dle správního řádu. Dle krajského soudu je tato vůle zmocnitele zcela zřejmá a uvedení nepřipadného odkazu na občanský zákoník, nemůže tento výklad zvrátit. Uvedení zákonného ustanovení, podle kterého je plná moc udělena, není nezbytnou náležitostí plné moci jako průkazu o existenci právního vztahu zastoupení podle § 33 odst. 1, 2 písm. b) správního řízení (zmocnění pro celé správní řízení), tudíž uvedený deficit plné moci nemůže v kontextu vysloveného zmocnění, okolností, za nichž byla plná moc správnímu orgánu předložena a pasivity žalobce, způsobit její neplatnost. Jak totiž vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2005, č.j. 7AS 13/2005-62, při posuzování plné moci je třeba vycházet rovněž z okolností, za nichž byla plná moc předložena (viz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2015, č.j. 3 As 139/2014 - 32). Ve vztahu k posouzení, zda lze udělit plnou moc pro správní řízení před jeho zahájením, se již v minulosti kladně vyjádřil nadepsaný krajský soud v rozsudku ze dne 23. 9. 2015, č.j. 52 A 67/2014-46, a to rovněž ve věci, v níž byla zmocněna společnost FLEET Control, s.r.o. před zahájením správního řízení, přičemž se nemá důvod se od svého právního názoru odklonit (pro úplnost krajský soud podotýká, že při zpracování písemného vyhotovení odůvodnění rozsudku bylo zjištěno, že uvedený právní názor byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2015, č.j. 1 As 238/2015-28). Krajský soud proto setrvává na právním názoru, že plnou moc lze udělit i před zahájením správního řízení, přičemž zastoupení vzniká okamžikem zahájení příslušného správního řízení (shodně rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015, č.j. 1 As 9/2015; ze dne 25. 11. 2015, č.j. 2As 167/2015-48, žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č.j. 9 As 87/2010 - 77 uvedený právní názor nevyvrací -viz rozsudek téhož soudu ze dne 17. 2. 2015, č.j. 1 As 238/2015-28). Pokud jde o jednání v průběhu správního řízení, sdělení o zahájení správního řízení bylo dle krajského soudu zcela dostatečně doručeno společnosti FLEET Control, s.r.o., neboť správní orgán již disponoval plnou mocí pro celé správní řízení. To bylo zahájeno doručením sdělení o zahájení řízení do datové schránky zmocněnce, tedy zahájení řízení a zastoupení žalobce zmocněncem nastalo tímž okamžikem. Podle § 34 odst. 2 správního řádu, se s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují písemnosti pouze zástupci. V daném správním řízení přitom nebyla doručována žádná písemnost, na jejímž základě měl žalobce něco osobně vykonat. Žalobce osobně žádné úkony v průběhu správního řízení nekonal, naproti tomu byl v průběhu správního řízení ve prospěch žalobce činný uvedený zmocněnec, a to i ve vztahu k doplnění odvolání. Popsaná pasivita žalobce a aktivita společnosti FLEET Control, s.r.o. tedy potvrzuje úmysl žalobce být zastupován uvedenou společností jako zmocněncem v průběhu správního řízení. Krajský soud proto uzavřel, že žalobní námitka o neplatnosti plné moci podle správního řádu, není důvodná a stejně tak nemohou být důvodné žalobní námitky na uvedenou námitku

navazující - námitka neúčinnosti doručování společnosti FLEET Control, s.r.o. a námitka absence poučení žalobce o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí - doručováno bylo totiž zmocněnci žalobce v souladu s ustanovením § 34 odst. 2 správního řádu, včetně sdělení o zahájení správního řízení, které obsahovalo poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Pokud jde o námitku, že podezření ze spáchání přestupku bylo odloženo záznamem o odložení věci, ačkoliv správní orgán prvního stupně měl podle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu, pokračovat v šetření přestupku, například předvolat k podání vysvětlení zástupce provozovatele nebo si vyžádat od policie informaci, zda v předmětném vozidle nebyla některá osoba v uplynulé době opakovaně kontrolována v rámci silniční kontroly a tuto následně předvolat k podání vysvětlení, pak je třeba uvést, že žalobce byl k podání vysvětlení vyzván právě již výzvou k úhradě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, (viz poučení výzvy) a jde-li o vyžádání uvedené informace, pak je obecně na správním orgánu, aby se řídil zásadou obsaženou v ustanovení § 3 správního řádu, tedy povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (zásady zákonnosti), přičemž ve vztahu ke konkrétnímu správnímu deliktu je rozsah zjišťování skutkového stavu přestupku výslovně stanoven v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu („*učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku*“). Nelze přitom opomenout, že žalobce nevyvinul spolupráci ve smyslu uvedení totožnosti osoby řidiče, k čemuž byl řádně vyzván. Za nezbytné kroky nelze považovat pátrání po osobách používajících vozidlo na základě silničních kontrol. „*Nezbytné kroky*“ totiž nelze zaměňovat s „*jakýmkoliv kroky*“, které by snad mohly vést k vypátrání řidiče, ač tomu tak v dané věci nenásvědčují zcela konkrétní okolnosti. K tomu lze odkázat na názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 22. 10. 20015, č.j. 8 As 110/2015 - 46, bod 18: „*Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.*“ Pokud jde o postup správního orgánu, který zahájil správní řízení o správním deliktu proto, že věc byla podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, odložena, je tento postup plně v souladu s ustanovením § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu: Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Žalobci tak nelze přisvědčit v tom, že by se jednalo o nadřazování zásady *vigilantibus iura scripta sunt*, nad konkrétní povinnost správního orgánu stanovenou v zákoně a to proto, že správní orgány při zjišťování skutkového stavu žádnou zákonnou povinnost neopomenuly.

Pokud jde o žalobní námitku, že nebylo prokázáno zaparkování vozidla v „*působnosti*“ dotčené dopravní značky, k tomu předně krajský soud udává, že přestože bylo blanketní odvolání doplněno, byla v něm uplatněna jako jediná námitka absence ústního jednání, aniž by žalobce zpochybnil, že místo, kde vozidlo parkovalo, nepodléhalo uvedenému dopravnímu značení.

V tom však žalobci nic nebránilo. Jestliže si tuto námitku uchoval až pro řízení před soudem, pak ji soud hodnotí jako sice přípustnou, avšak účelovou. Mimo to, proti hlídce městské policie nebyly vzneseny žádné námitky, které by byly sto zvrátit její nestrannost, proto není důvodu, proč by ohledně této okolnosti nemohl správní orgán vycházet z informace od městské policie doložené fotografií s výzvou řidiči za stěračem vozidla. Není rozumný důvod předpokládat, že policejní hlídka umístila výzvu řidiči vozidla, které parkovalo mimo dosah dopravní značky IP 13b (Parkoviště s parkovacím kotoučem). K tomu krajský soud odkazuje na názor Nejvyššího správního soudu o nadbytečnosti výsledku zasahujícího policisty, který byl zaujat ve skutkově obdobné věci v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č.j. 8 As 110/2015 - 46, bod 26: „*K tomu kasační soud poznamenává, že předvolávat zasahující policisty ve věci každého špatného parkování, pokud byl navíc skutek fotograficky zdokumentován a provozovatel vozidla jej nezpochybnil, by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie a bylo by zbytečné (srov. též již výše zmíněné rozsudky č.j. 3 As 128/2013 – 36 a 8 As 109/2014 – 70).*“ Uvedená žalobní námitka o neprokázání „*působnosti*“ dotčené dopravní značky, proto byla vyhodnocena jako nedůvodná.

K námitce žalobce o absenci ústního jednání ve věci, na němž by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce, přičemž toto své procesní právo odvozuje z ustanovení čl. 6 odst. 1, odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“), jakož i z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, krajský soud uvádí, že ve věci správního deliktu není dána obecná zákonná povinnost konat ústní jednání. Náležitě je soulad správního řízení o správním deliktu a čl. 6 Evropské úmluvy objasněn v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č.j. 8 As 110/2015- 46, bod 22: „*Soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání*“ Podle § 49 odst. 1 správního řádu, správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. V dané věci s ohledem na jednoduchost skutku a jednoznačnost podkladů pro vydání rozhodnutí - oznámení o správním deliktu, fotodokumentace – to nebylo nezbytné ke splnění účelu řízení ani k uplatnění práv účastníka, když žalobce nic nenavrhl, proto bylo rozhodnutí bez nařízení ústního jednání v souladu se zásadou procesní ekonomie. (obdobně rovněž viz již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č.j. 8 As 110/2015- 46, bod 24.).

Ze shora uvedených důvodů dospěl krajský soud k tomu, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 2. prosince 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová